

● СТОРІНКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ ●

● СТОРІНКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ ●

ПЕРЕМОЖКА ПЛАВКА ЯКОВА МАКСИМОВА

РЕПОРТАЖ
ІЗ ВСЕСОЮЗНОГО
КОНКУРСУ БРИГАД
ПЛАВИЛЬНИКІВ

У сьогоднішню нічну зміну нас вийшло тільки троє. Інші члени колективу зміни майстра В. П. Шапчин. Ось уже шостий день працюють на будівництві цеху нестандартного устаткування, а їхні плавильні печі в цеху № 8 надано в розпорядження учасників Всесоюзного конкурсу бригад плавильників. На змагання, що стало вже традиційним, з'їхали у Світловодськ кращі майстри своєї справи підприємств України.

Цього разу захищати честь заводу чистих металів доручили молодим. На період змагання створили комсомольсько-молодіжну бригаду, до складу якої ввійшли Михайло Бічко, Віктор Логінов, Василь Ратушний і Яків Максимов.

Яків Максимов працює в нашій зміні. Високий, спортивного «кору» хлопець.

— А знаєте, чому у нього такий «солнечний» вигляд? — жартує бригадир комсомольсько-молодіжної бригади М. М. Мусієнко. — Він увесь вільний час активно відпочиває.

— Ет, це раніше було, — парює Яша. — Тепер Костя з Іриною не пускають.

А очі світяться гордістю: Костя та Ірина — дівчата, лише кілька місяців їм.

— Максимов — один із кращих плавильників цеху, — каже бригадир. — На заводі з 1972 року. Бригада наша працює в рахунок липня 1978-го, а Яша — на два місяці випереджає. Справжній алдэр.

Перевішив установку на автоматичний режим, ми й кілька хвилин ідемо до стелі

да, який розповідає про хід Всесоюзного змагання плавильників. Попереду поки що наші земляки. Найвищий вихід у готову продукцію — один з основних показників — у Максимова. Зовні Яків нічим не виказує радості, хоча по очах видно, що задоволений.

Болільників багато. Підходять і підходять робітники інших заводів цеху. А під час обідньої перерви ціла стіна й зовсім тісно. Всі цікавляться ходом конкурсу. Заходять до залу заборонено, тож болільники через двері вітають чи по-дружньому попереджають: «Дивися ж, не павесди!» У Максимова плавильний завод знайомих.

Добре працюють світловоди. Вихід у готову продукцію у них вищий, ніж у інших бригад. Причиною тут, мабуть, не тільки дружня підтримка земляків, і готувалися старанно, і технологія, за якою плавлять хлосці метал, здається, сьогодні найсучасніша. Це заслуга цехових раціоналізаторів, особливо старшого технолога комуніста В. Д. Шаповала. Володимир Дмитрович відомий на підприємстві як чудовий новатор, грамотний інженер. Розроблений ним тепловий вузол служить сьогодні тим, хто змагається. Колись інженер комсомольський інструктор Шаповал готувався до конкурсу не менш ретельно, ніж його учасники. Довелось пережити й кілька неприємних хвилин під час «обкатки» вузла, та старший технолог не втрачав оптимізму: для цього добре все, що добре для заводу.

Ось і ранок. Яків протер установку, прибрал робоче місце. Зараз прийде Віктор

Логінов, зміну треба здати як годиться. Близько сьомої до залу заходять Логінов і Шаповал. Максимов детально, не пропускаючи жодної подробиці, розповідає про роботу кожної з трьох плавильних установок, на яких працює бригада. Віктор слухав уважно, адже ця інформація йому дуже потрібна. Віт приймає від товариша естафету у відповідальному змаганні.

Володимир Дмитрович бере-христіли і поспішає до лабораторії, щоб зробити необхідні заміри. А Яків міцно тисне рукою своєму змінному: не підведи! І неспокійно йде до виходу. Зміна пройшла чудово.

Всесоюзний конкурс бригад плавильників тривав п'ять днів. Його переможцями стали молоді трудівники Світловодського заводу Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР. Бригаді присвоєно звання «Краща бригада плавильників галузі».

І хоча за умовами змагання кращого плавильника не визначили, першість в індивідуальному заліку завоював Яків Максимов. На другому місці — переможець міжзаводського конкурсу Віктор Логінов.

Свою перемогу молоді плавильники присвятили 60-річчю Великої Жовтня і новій Конституції СРСР. Це вона гарантує їм щастя творчої праці.

С. ТИШКО,
плавильник Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

І вчителі, і учні поважають її як ватажка юних лєнінців. Комсомолка Світлана Голубенко — ініціаторка проведення цікавих заходів комсомольських зборів, походів учнівської молоді «Шляхами слави батьків». А юнаки і дівчата Катрисанівки шанують її як найактивнішу учасницю художньої самодіяльності. Світлана успішно виступала на районному та обласному конкурсах комсомольської пісні.

На фото: старша піонервожата Катрисанівської середньої школи Бобринецького району С. ГОЛУБЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

ПІОНЕРСЬКІ КОМІСАРИ

А ШЕФИ ХОЧУТЬ УЧИТИСЯ

СОТНІ МОЛОДИХ РОБІТНИКІВ
МІСТА КІРОВОГРАДА
СТАЛИ СПРАВЖНИМИ ДРУЗЬМИ
ШКІЛЬНОЇ ДІТВОРИ. ТА НЕ ЗАВЖДИ
ВИРОБНИЧИХ ВОЖАТИХ
«ВИСТАЧАЄ» НАДОВГО. ЧОМУ?

Досвід, що заспокоює...

І В ШКОЛАХ, і на підприємствах обласного центру, де я побував, можна було перекоонатися: про вожатих з виробництва такі піклуються. Тільки в Ленінському районі 59 виробничих комсомольських організацій уклали договори про співдружність із школами. Для заводу «Червона зірка», приміром, це означає, що в підшефній класі пішли працювати 150 молодих робітників. Нікого не здивує і візит піонерів на підприємство чи в організацію — зустрічі з передовиками п'ятирічки, ветеранами праці, спільні суботники чи комсомольські збори стали звичною справою. Як і стенди «Хай наші бригади із загонами поруч шлях до комунізму пройдуть», де в цифрах і фактах відбивається змагання між учнівськими і виробничими колективами.

Чимало цікавих форм роботи застосовують і «пошпредні» промислового комсомолу в школах. Пригадується розмова з Лідкою Лагодою, Катєю Мельниковою, Ніною Скворцовою — робітницями папціної фабрики, які стали піонерськими комісарами. В їхньому активі і збори піонерських загонів, і екскурсії, і походи, і диспути... До того ж робітницям є про що розповісти навіть у звичайній бесіді. Катю Мельникову, скажімо, було сфотографовано в Кремлі як переможницю соціалістичного змагання 1976 року. Врештеш лишилося багато.

Вожатих, звичайно, приваблює сама перспектива працювати з дітьми, це заняття їм до душі. Але чимало важить і дисципліна — виконання доручень комітету комсомолу папціної фабрики постійно контролює цеховий сектор, що його очолює Ніна Граматоніс. Та й секретар Ленінського райкому комсомолу Людмила Юденкова не раз цікавилася: «Як шефство?»

...І проблема, що зобов'язує

Але, як і в кожній справі, є своє «але» й тут. І значне настільки, що на нього слід звернути увагу на зв'язі і виборах у комсомольських організаціях шефів з виробництва.

На заводі «Червона зірка» я розмовляв з комп'ютерувальницею механоскладального цеху № 4 Наталею Рибак. Вона вожата в сьомому «А» класі середньої школи № 34. Говорити з нею просто цікаво, адже коло захоплень у співбесідниці широке: парашутний спорт, музика, мистецтво...

І ти дивнішим було її признання:

— Не знаю, чим і як зацікавити дітей...

— ???

— Здається, все просто, а діє до діла, не знаю, з чого писати. Ось, приміром, потрібно провести диспут. Трудність! Не скажеш же дітям, розсадивши їх за партами: «Зараз будемо дискутувати. Почали!»

— А хіба вам не допомагали?

— Хто? Старший вожатий одразу ж провів до класного керівника. Очевидно, йому й слід було зайнятися мною. Та давайте дивитися на речі реально: чи ж до виховання мене, дорослої, вчительці, яка буквально придалена ношеною шкільною обов'язків на роботі, в дитячому колективі?

— А на підприємстві?

— Що ж там зможуть? Робота з дітьми — надто тонка й специфічна для того, щоб нею займалися нефахівці.

Приблизно про таке ж розповідали мені й інші піонерські комісари з виробництва. Звичайно, можна було б закрити докір комітетам комсомолу підприємств, що вони не готують вожатих до виконання їхньої місії. Можна було б дорікнути й школам, які мало уваги приділяють посланням з виробництва. Та чи вирішить це проблему в цілому?

Мені здається, що ні. Потрібне систематичне навчання піонерських комісарів у межах міста. Скажімо, було б добре, якби міськомком комсомолу організував школу громадської роботи для вожатих-виробничників, узагалом досвід кращих піонерських комісарів, випустивши плакат, розмістив в трудностях, подоліках відстаючих, провівши відслідкований рейд, і т. д. Але поки що це тільки побажання. Навчання вожатих — одне з питань, до яких «не доходять руки».

А жаль. Від цього не тільки залежить настрій, успіх молодих людей, які люблять свою справу, а й втрачається важливий резерв виховання підрастаючого покоління.

В. БУБНІР,

член позаштатного кореспондентського пункту газети «Молодий комунар», м. Кіровоград.

З ХОРОШИМ трудився рапортом підійшла до районної звітно-виборної комсомольської конференції комсомольсько-молодіжної бригади Леоніда Артеменко із заводу «Червона зірка». В соціалістичному змаганні на честь 60-річчя Великої Жовтня цей колектив виконав дві з половиною річні норми і нині випускає продукцію в рахунок липня 1978 року. В ході ювілейного змагання змінний виробіток молоді робітники довели до 160—165 процентів норми. Висловлюючи думку колективу, Леонід Артеменко сказав:

— Ми вважаємо, що успіхи нашої бригади, — то труд усієї комсомольської організації, всього колективу цеху. Адже у виробництві, починаючи із заготовки і кінчаючи готовою деталлю, вкладає велику й копійку працю кожен робітник, що трудиться поруч.

Так може мислити і мислить людина, котра пройшла справжню школу виховання комуністичного ставлення до праці. В Ленінському районі цього вчать тисячі молодих робітників, десятки комсомольсько-молодіжних бригад, дільниць, ланок.

Не випадково у звітній доповіді перший секретар Ленінського райкому комсомолу Тетяна Лебедева значне місце відвела питанню трудового виховання молоді. Райком і первинні комсомольські організації виступили активною силою в господарському будівництві, мобілізували молодь району на дострокове виконання планів п'ятирічки, на підготовку гідної зустрічі 60-річчю Жовтня.

Комітети стали біля джерел розвитку трудової активності юнаків і дівчат. Як це робилося на практиці, можна простежити на прикладі хоча б заводу комсомолу найбільшого підприємства області — заводу «Червона зірка». Однією з перших почин бригади Героя Соціалістичної Праці, делегата XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурка — до 60-річчя Жовтня виконала 2,2 річної норми — підтримала комсомольсько-молодіжну бригаду формувальників О. Даценка. Підрахунок можливостей колективу бригадири і групкомсоргові допомогли зробити члени запанку і цехового бюро комсомолу. Таку ж допомогу, залучивши спеціалістів і господарників різних підприємств, подали іншим бригадам. Незабаром за прикладом бригади О. О. Кошурка змагалися десятки комсомольсько-молодіжних колективів підприємства. Заваком комсомолу разом з активом розробили умови змагання, визначили етими. Протягом року двічі переперили став розвитку ініціативи в комсомольських організаціях цехів і дільниць. Усе це принесло непогані результати. Більше половини комсомольсько-молодіжних бригад у переддень ювілею рапортували про виконання 2,2 річної норми, комсо-

мольці Юрій Величко, Василь Адамченко, Микола Бакунін, Анатолій Скарбовий почали четвертий рік п'ятирічки...

НАТХНЕННО трудилися юнаки і дівчата на перед'ювілейній вахті. В усіх комсомольських організаціях ішло змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС на честь 60-річчя Великої Жовтня. Нову хвилю трудового піднесення викликали у комсомольців та молоді обговорення проекту і прийняття нової Конституції СРСР. Переможцями змагання за право підписа-

● Звіти і вибори

ЯК ГОЛОВНИЙ НАКАЗ

● З ІІІ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЛЕНІНСЬКОГО РАЙОНУ

ти Рапорт Ленінського комсомолу стали 800 комсомольців, 15 комсомольсько-молодіжних бригад. Понад 600 членів ВЛКСМ достроково виконали свої соціалістичні зобов'язання і сьогодні працюють у рахунок 1978 року.

В організації і веденні соціалістичного змагання між молодими трудівниками району склалася певна система. Головне в ній — розвиток активності, здібностей, підвищення почуття відповідальності за доручену справу. Хід змагання, наприклад, у кожній структурній ланці швейно-галантерейної, взуттєвої, папціної фабрик комітети висвітлювали на спеціальних стендах, календарях, у «блискавках», стіннінках. У практику ввійшло нагородження правопланових змагання безпосередньо на робочих місцях.

Вирішення питань трудового виховання комітети комсомолу зосереджували в комсомольсько-молодіжних колективах. За

звітний період у районі появилось їх майже 20. Комітети по-діловому діяли, щоб їх очолили достойні, авторитетні комсомольські ватажки, справжні майстри виробництва. Тим-то в районі виростило спот, так би мовити, базові, показові бригади, в яких учаться, переймають досвід інші. Серед них — комсомольсько-молодіжна бригада в'язальниць папціної фабрики, очолювана молодим комуністом Петром Белоголом. Авторитетний же колектив на підприємстві. Всю виготовлену продукцію бригада здає з першого пред'явлення. До 60-річчя Жовтня вона виконала план двох років. Душею колективу дівчата вважають свого бригадира — першого помічника і першого горадника. Допомогати одне одному в усьому — такий «клімат» став нормою життя бригади. Він привів їх до бажаної перемоги — першого місця в соціалістичному змаганні по Міністерству легкого промисловості СРСР.

І ВСЕ Ж на фоні загального успіху комсомольських організацій району в справі трудового виховання молоді за звітний період були й прикри прорахунки. Прорахунки організації. Не десь на периферії, а в центрі міста комсомольська організація управління торговельного об'єднання «Кіровоград» дуже повільно створювала комсомольсько-молодіжні колективи. Слабо використовували базу для появи нових бригад і ланок у численній комсомольській організації міськхарчокомбінату. Чому так сталося? Тому, що комітети не зробили вчасного аналізу розстановки комсомольців і молоді на виробництві, не вивчили можливостей створення виробничих одиниць. Без такого аналізу важко братися за організацію колективів. Райком комсомолу замість активного втручання, допомоги обмежився, на жаль, циркулярами загального змісту.

Мабуть, найбільше критичних зауважень було щодо організації і проведення конкурсів професійної майстерності.

Комсомольська організація підбила підсумки діяльності спільчан району за два роки, намітила програму дій на майбутнє. В постанові конференції записано: «Райкомові, комітетам комсомолу поліпшити організацію соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів і молодих трудівників, удосконалити роботу по вихованню у молоді комуністичного ставлення до праці».

Першим секретарем Ленінського райкому ЛКСМ України обрано Лебедеву Тетяну Михайлівну, другим — Балашова Віталія Петровича.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ДАЛЕКЕ І БЛИЗЬКЕ

2. РІК НАРОДЖЕННЯ

— Сонце у вас привітне, — промовив задоволено мій товариш Леонід. — А у вас на Камчатці хіба не таке? — спитав син.

— Чому ж, привітне. Тільки загар не такий, як на півдні. А втім, ми ж домовилися, що запитання спочатку задаю я. Так от скажи, звідки починалося місто? Знаєш?

— Звичайно. Ми класом на екскурсії були.

За кілька хвилин тролейбус підвів нас майже до самих валів — залишків колишньої фортеці. Тут 18 червня 1754 року й народилися наш лінійний обласний центр. Саме того дня було урочисто закладено фортецю святої Єлизавети.

Фортеця потрібна була для захисту південноросійських кордонів від нападу турків і татар та придушення народно-визвольного руху. Тож 11 січня 1752 року імператриця Єлизавета Петрівна видала указ про спорудження в південних степах фортеці. Генерал-майор О. І. Глебов, який мав очолити будівництво, вибрав місце на правому березі Інгулу, між гірським притоком Грузької і Сугожасі. Того ж 1752 року в указі Сенату від 29 січня говорилось: «Збудувати земляну фортецю, яку називати фортецею святої Єлизавети, а для її побудови вислати до 2000 чоловік з південноросійських полків».

Вибране для фортеці місце було на відстані 30 годин кінної їзди від турецьких володінь, і протягом двох років Туреччина намагалася дипломатично добитися від царського уряду, щоб той відмовився від свого наміру. Тож і відтягувався строк будівництва. Загальні спорудили фортецю як на ті часи досить швидко — протягом 1754—1757 років. Займала вона 57 гектарів і мала форму шестикутника. Її оточували земляний вал і глибокий рів, що з'єднувався з річкою і наповнювався водою.

І ось ми стоїмо на валах, мов на фантастичній машині часу, пірнувши в далеку минулину. В 1786 і 1792 роках тут ми могли б зустрітися з О. В. Суворовим, у 1783-му — з М. І. Кутузовим. Звідси видатний полководець травневого дня 1789 року виступив у похід проти турків.

Тут ми могли б свого часу зустріти керівника селянської війни 1773—1775 років Омельяна Пугачова, і відомого хірурга М. І. Пирогова...

Сьогодні ж на валах зграйками бігають діти, а до колишніх фортечних приміщень неквапливо заходять дорослі (там розміщені лікарня).

Після цих спогадів не хотілося сісти в гомінкий цивілізований тролейбус. Униз, до центра міста, пішли пішки.

— Так от, — кажу товаришеві, — на вокзалі ми згадали про Артема. Велику революційну роботу він провів у Єлисаветграді. На вокзалі одного разу його арештували, коли він агітував солдатів проти війни царського уряду з Японією. Більше місяця його тримали у в'язниці, та, не знайшовши доказів, що він належить до РСДРП, звільнили. Все ж Артем змушений був полишити Єлисаветград. Про ті часи нагадують не тільки документи, а й вулиця Артема. Колишня вона називалася Павлозської, а в квітні 1932 року їй присвоїли ім'я подумного революціонера.

Цікаво подивитися і на цю вулицю, — сказав товариш.

— Заигра, — запропонував я. — Заразом побудуємо й на вулиці Олексія Гмиря. 1905 року за дорученням Миколаївського комітету РСДРП пост-революціонер Гмиря прибув до степового міста. Але про це потім. Зараз завітасмо в парк імені Леніна.

Хоча вулиця Ленінська, що примикає до парку, і обрамлена деревами, та парк іще здається війнуватим на нас прохолодою.

— У нас на Камчатці є лісова дослідна станція. Там я будівництво жив. Багато різних сортів дерев і кущів випробовують. Недавно акліматизували чорнопалідну горобину з-під Ленінграда, — сказав Леонід, коли ми прийшли в тінь дерев, і замовк.

Повз нас проходили парами і поодинокі люди, молоді й літні, гомінливі, веселі. Рівно шістдесят років тому тут теж було багатолюдно. Тоді тут був не парк, а кавалерійський плац. На ньому й зібралися 7 травня 1917 року тисячі єлисаветградців, щоб послухати посланців Леніна, моряків-балтійців С. Баранова та А. Агапова.

Згодом С. Н. Баранов про зустріч з В. І. Леніним перед поїздом у Єлисаветград згадував так:

«У Таврійському палаці ми відшукали Олену Дмитрівну Стасову, вона видала нам посвідчення від ЦК партії. Це посвідчення я зберігаю як дорого реліквію. Олена Дмитрівна порекомендувала нам піти в палац Кшесінської і там побесідувати з товаришем Леніним. Ми поспішили туди і зустрілися з Володимиром Іллічем».

Потиснувши нам руки, В. І. Ленін сказав, що це велика честь, коли нас уповноважує Центральний Комітет виступати від імені партії і захищати її програму.

Великий вождь висловив надію, що ми виправдаємо високе довіря. Він радив, щоб ми у своїх виступах на мітингах і зборах сміливіше викривали контрреволюційну суть Тимчасового уряду, який на словах обіцяв народові свободу, а на ділі продовжував царську політику війни і анексії. В. І. Ленін говорив, що справжньою формою революційної влади є Рада, яку треба вирвати з-під впливу буржуазії та буржуазних партій. Володимир Ілліч рекомендував нам наполегливо роз'яснювати це народові, викривати наклепи на партію більшовиків».

Окріплені словом вождя, більшовики-кронштадтці, що прибули до Єлисаветграда, дсхидливо роз'яснювали ленінські Квітневі тези, пристрасно агітували. Згодом Т. М. Гуляницький згадував: «Особливо для нас, єлисаветградських більшовиків, відірваних від центру, що не мали своєї окремої організації, були дорогі ленінські Квітневі тези: в них ми побачили ясний шлях діяльності серед робітників».

У ході впертої боротьби з меншовиками більшовики Єлисаветграда у вересні 1917 року створили самостійну партійну організацію, яка у своїй діяльності керувалася рішеннями VI з'їзду партії.

— Так от, піонеріе, — звернувся Леонід до мого сина, — другий рік народження твого міста — сімнадцятий. У цьому твоє щастя. Мільйонів щастя.

Ми попрямували в гліб парку, підійшли до пам'ятника В. І. Леніну. Леонід поклав до п'єдесталу букет квітів, з яким ми його зустрічали на вокзалі. Син підняв руку в піонерському салюті.

В. ЦВЯХ,
журналіст.

СПРАВДІ, хіба ж не щастя — бути вільною людиною, не знати безробіття, мати права на працю, відпочинок, освіту! Особливо щасливі наші діти, наша молодь. Радянським юнакам і дівчатам, які не зазнали страхіт капіталістичної експлуатації, ці права здаються цілком природними, звичайними. А це далеко не так.

Мое покоління не знало радісного дитинства. Тепер же наші діти з перших днів свого народження схожі на гарно одягнених ляльок, їхнє вбрання налічує десятки назв. Не таким було наше дитинство. На тілі

спочатку старе шмаття і квач у роті (квач — це жований хліб у ганчірці), пізніше — ситцева сорочечка, вузликом зав'язана на спині, щоб не забруднилась, і турбота батьків, чим нас нагодувати.

Нині наші дівчата і юнаки не тільки босими не зважаються пройтися вулицею, а й у поганому взутті соромляться це зробити. В царській же

Росії червонки і чоботи взували тільки на свята, в будні теплої пори ходили босі, холодною — в постлогах чи в личаках. Взутими ходили тільки люди заможні, а таких було не багато.

Благополуччя особи в умовах соціалізму невіддільне від добробуту, щастя всього народу, суспільства: чим багатша й сильніша наша країна, тим краще життя кожного з нас.

Важко було молодій нашої республіці в перші роки Радянської влади. Важко і нам жилося. Але поступово, з кожним роком зростала і міцніла країна, зростало і міцніло наше благополуччя.

Мені згадується 1930 рік у селі Бандуровому Гайворонського району. Перший день заняття у школі. Колгоспи там тоді лише організовувалися, багато селян господарювало ще індивідуально.

Діти прийшли до школи майже всі босі. На жодній із дівчаток не було дитячого платтячка: довгі ситцеві спіднички темного кольору і такі ж кофтинки, пошиті, як у бабусь. Більшість хлопчиків — у штаних

і сорочечках з домотканого полотна. У деяких хлопчиків не було навіть гудзиків, вони користувалися очкурами. Всі дівчатка були в кісничках, які заплітали в кіски, — пишних бантів тоді не було (кіснички — це стрічки з кольорової тканини).

Вперше я побачила ученицю в дитячому пальті з хутряним коміром 1935 року в селі Мечиславці. Звали цю дівчинку Люба. За цією кількома днями бігали діти і роздівлялися її пальто як небачену розкіш, зате всі інші ходили у свитках і недоносках зі старших у сім'ї.

А тепер?

Ідуть діти до школи, одягнені, як на

НАШ ОСНОВНИЙ ЗАКОН

ЗГАДУЮЧИ РОКИ...

картинці; відкрито їм усі шляхи, — тільки лиш учись.

Ще пригадався мені такий випадок. 1937 року, вчителюючи в селі Мечиславці, я попросила їздового Бурлаку поїхати зі мною в районний центр по диван. А він мене й питає: «А що таке диван?»

І не дивно, що не знали селяни, що таке диван. Адже спали вони в більшості своїй на печі, на землі, устеленій соломом, а вкривалися рядишнями. Тепер у колгоспників у домі є і дивани, і шафи, і телевізори. Кожен може придбати велосипед, мотоцикл, а то й автомашину. А харчуються й одягаються вже так, як не харчувалися і не одягалися ще ніколи до цього.

І вже кому найбільше щастя дала наша Конституція — так це молоді: хочеш — учись, хочеш — працюй, тільки не лінься. І не забувай, що старше покоління створило тобі таке хороше життя.

З. КАДУХІНА,

м. Ульяновка.

● ШЛЯХОМ ЖОВТНЯ ●

СТОРІНКИ ВСЕСОЮЗНОЇ МОЛОДІЖНОЇ

Велика роль в ідейно-виховній роботі серед молоді належить книзі. Враховуючи це, Міністерство культури СРСР, ЦК ВЛКСМ, Спілка письменників СРСР, Всесоюзне товариство любителів книги проводять всесоюзну молодіжну читачку конференцію «Дорогою Жовтня».

У Маловісківському, Новоукраїнському районах і в місті Олександрії відбулись урочисті відкриття конференції.

Для пропаганди літератури застосовуються бесіди про книги, бібліографічні огляди, книжково-ілюстраційні виставки, літературні вечори, усні журнали, цикли літературних читань, відкриті перегляди літератури тощо. Бібліотеки провадять

цю роботу в тісному контакті з комсомольськими організаціями, місцевими відділеннями Товариства книголюбів.

У ході конференції активно пропагуються ленінська теоретична спадщина, внутрішня й зовнішня політика КПРС і Радянської держави, успіхи радянського народу на різних етапах комуністичного будівництва. При цьому широко використовуються краєзнавчі матеріали.

Скажімо, Світловодська центральна міська бібліотека спільно з міським комсомолом, організації товариства «Знання», історико-краєзнавчим музеєм, будинком культури імені В. І. Леніна влаштувала тематич-

ний вечір «Місто мрії Ілліча». В ньому взяли участь ветерани партії, ветерани гідробудівництва СРСР, заступник голови міськвиконкому, працівники історико-краєзнавчого музею міста.

В усному журналі «Радянський спосіб життя» — приклад для всіх народів, що його провела Новоукраїнська центральна районна бібліотека разом з райкомом комсомолу і відділенням Товариства книголюбів, узяли участь заступник прокурора, лікарі. Присутні подивилися хронікально-документальний фільм «На XVI з'їзді профспілок».

«Борці за владу Рад на

(Див. 4 стор.).

ПІДСУМКИ ФОТОКОНКУРСУ

Рік тому, 7 листопада, редакція нашої газети оголосила фотоконкурс, присвячений 60-річчю Великого Жовтня. Конкурс мав на меті показати риси нашої радянської дійсності, величній шлях країни, області, району, міста, села за 60 років.

Редакційна колегія підбила підсумки конкурсу. Першій премії вирішено не присуджувати. Другого премію відзначено фото В. Земнорія «Орденосець» (голова колгоспу «Україна» Гайворонського району С. С. Лісничук, «МК» за 7 квітня). Дві треті премії присуджено С. Фененку («З іменами героїв», «МК» за 23 квітня) та М. Тернавському («Гусари» і «Атєка», «МК» за 17 березня).

ОСІННЯ РИБОЛОВЛЯ.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ОГЛЯД ОЛІМПІЙСЬКОГО РЕЗЕРВУ